

En udtryksfuld kvinde ses på bogcoveret (her vist i udsnit), men tro ikke det er Elena Ferrante.

Proust på italiensk

Niels Olsen

ROMAN: Besværende kærlighed

Forfatter: Elena Ferrante

Oversat af Nina Gross

C&K Forlag/Politikens Forlag. 202 sider. Udkom på dansk i 2017 (på originalsproget i 1992)

Elena Ferrante – verdens mest kendte ukendte forfatter – lever bevidst inkognito. Hun har aldrig givet et mundtligt interview eller på anden måde trådt frem i offentligheden. Her er det kun skriften, der tæller – befriende i en selvoptaget og ekstrovert SOME-tid.

På min bogreol står fire anmelderroste Napoli-romaner og venter, men jeg vælger Ferrantes debut *Besværende kærlighed* som forret. Og hvilken én! Den

bog er fantastisk. Fortælleren, den godt halvtredsårige enlige romerske kvinde Delia, finder ud af, at hendes mor er druknet dagen før datterens fødselsdag. Det er sket i havet nær moderens bopæl i Minturno, som er en kystby mellem Napoli og Rom.

Efter begravelsen følger vi Delias kamp for at undersøge de nærmere omstændigheder ved moderens død. I den proces møder hun adskillige personer fra sin egen fortid – foruden sin far og to søstre (som hun sjældent ser) også onkel Filippo, moderens elsker Caserta, barndomsvennen Antonio og et gensyn med den provinsby og familie, hun voksede op i og senere forlod. Via byens sprog – en særlig napolitansklingende dialekt – lugte, lyde, mennesker, gader, butikker, industrikvarterer, trappeopgange og loftsrum bringes Delia tilbage til sin egen fortid og helt tæt på moderen og dennes sidste dage.

Det er suverænt velskrevet erindringsstof. Fortællerstemmen snor sig elegant rundt mellem fortid og nutid, faderjalousi, moderidentifikation, onklens trusler, gadebørnenes kraftudtryk, butiksekspedientens arrogance og til sidst så langt ind i afdødes hjerte og sjæl, at Marcel Proust må lette på hatten i sin himmel. Her serveres ingen madeleinekager. Det er moderens efterladte luksusligeri, der udløser datterens intense erindringsunivers. Det er ganske enkelt mesterlig litteratur. Hvis Ferrante på et tidspunkt modtager Nobelprisen, kan det være, vi får hende at se.